

Pipina D. Elles
Πιπίνα Δ. Έλλη

Poetry in English and Greek
Ποίηση στην Αγγλική και στην Ελληνική

1. Naked Silence

Γυμνή Σιωπή

2. Foreigners in Every Land..

Ξένοι παντού!..

Sydney 2009
Σύδνεϋ 2009

Naked Silence
(Γυμνή Σιωπή)

Two volumes of poetry
(δύο τόμοι ποίηση)

1. *Naked Silence*
(Γυμνή Σιωπή)
2. *Foreigners in Every Land!..*
(Ξένοι Παντού!..)

by
Pipina D. Elles
(Πιπίνα Δ. Έλλη)

Pipina D. Iosifidou - Elles
Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου - Έλλη
Poetry in Greek and English
Ποίηση στην Ελληνική και στην
Αγγλική

The title: *Naked Silence*, includes
two books:

1. *Naked Silence*,
2. *Foreigners in Every Land!..*

Ο τίτλος: *Γυμνή Σιωπή* ενσωματώνει δύο
διαφορετικά βιβλία:

1. *Γυμνή Σιωπή*,
2. *Ξένοι Παντού!..*

Copyright: P. D. Elles
C: Π. Δ. Έλλη
Published by P.D.Elles
Εκδόσεις: Π. Δ. Έλλη
Cover by the author
Εξώφυλλο από τη συγγραφέα

Written in Sydney during 2008-2009
Published in Sydney 2009

ISBN 978 0 9804894 2 2

Book One
Βιβλίο Πρώτο

1. Naked Silence

Γομνή Σιωπή

Dedicated to George

Το λιγνό κορμί της Ανεμόια...

και η γυμνή σιωπή τυλιγμένα
σε ξεθωριασμένο παλτό!

Ανεμόια!

Εύθραυστη, άυλη θαρρείς

με διπλωμένο το γόνυ

στηρίζει το βάρος

της απαλλοτριώσής της

στο κόκκινο φανάρι

στο σταυροδρόμι της μοίρας

κι ενώ η άτρακτος κλώθει

άγχη και φόβους

στο πηγάδι της ψυχής,

καρφώνει θολό τ' ομμάτι

στ' απέναντι... σκοτάδι!

Η νύχτα δαγκώνει την ανατριχίλα,

και τ' αυτοκίνητα που ανώφελα

ζορίζονται με τιμωρητέα ταχύτητα...

τρομοκρατούν τ' ασάλευτο κορμί

στ' αδιάκοπο περασμά τους!

Τα τελευταία κρίνα ξεψύχησαν
κι αβίαστα πια, απλώνεται
του φθινόπωρου η χλωμάδα.
Ο χρόνος της σιωπής παρελαύνει
με χαμηλωμένο το βλέμμα
μπροστά στους μάρτυρες
της αδυναμίας,
που περαστικοί κυμβαλίζουν
με τα μπες - βγες τους
-σκιές, μέσα απ' το φάσμα του.
Η ιστορία πού 'χε κινήσει στραβά
απ' τα ριζά της...
υψώνεται απειλητική τώρα πια...
Ανέκαθεν κατακρεουργημένη
από τους μετόχους της
διάβαινε περίεργη στην Ανατολή
σα βρόνταγαν οι ψυχές
της μεσοχώρας
και τα λογικά του Νότου σάλευαν.

Κάτοχος του σκήπτρου
η 'Μεγάλη Δύση'
όριζε τα χαμένα κορμιά
που αέναα πνίγονταν
στην τεχνική αθλιότητα
καθώς έψαχναν για συμβιβασμούς
υπό τα χρώματα σημαίας...
Ποιας σημαίας τώρα πια;

Γυμνή σιωπή κατασπαράζει
την Ανεμιοία.
Στο σταυροδρόμι των ηπείρων καρφώνει
τα μάτια,
κι αναναρωτιέται τι διάβολο γυρεύει από
την άθλια ζωή
σ' αλαλιασμένο πλανήτη
περιμένοντας απελπισμένη
το επόμενο δολλάριο
αύριο...μεθαύριο... αέναα!

Η γυναίκα στο μαύρο

είχε πνίξει τις μνήμες στο δάκρυ.

Τώρα που εκείνο στέρευσε

οργή την γυροφέρει

κι η ολόγυμνη σιωπή

επαναστατεί στην αχλή

του αιώνιου πόνου της.

Παραδέρνει στο πάθος

μετρώντας σαν πήχυς

την αλλοτινή ζωή

του ήλιου, της αγάπης, του γέλιου.

Τα σύμβολα της Πολεμικής Μηχανής,

είχαν επιβληθεί

σε σημεία της Σφαίρας

μ' επιδεικτικό θράσος

αδιαφορώντας για έννοιες

όπως εκείνη της τύψης.

Το φως σβήνει. Απομεινάρι... προσκυνά μ'

ευλάβεια

την άραχνη σιωπή.

Ο φακός ‘τυφλώνει’...

Σφαλίζει τα μάτια... η μικρή
με νεύρο ψαχουλεύει
να πιαστεί... ένα χέρι που λείπει.
Έχει αναλωθεί στη σιωπή!

In the observatory
the educators
read a behaviour problem...
Little girl's mother
rushes to school
only to be notified
her child
has been consumed
by a peculiar silence!

‘Speak up child!’
she begs.

The little girl
locked herself up
into an unknown world
of solitude.
Drowsily is wondering
in wilderness.
Her hands are paralyzed
her soul is drown
into a burial side
of tragic secrets.
Her adopted 'father'
-once adored-
killed the child she was.
No hope is left.
She's lost faith in man.
She is begging the Sun
to embrace her
and keep her warm.

Αφίχθησαν οι Μικρασιάτες Έλληνες
'πρόσφυγες', και βιά-βιά!
στον Πειραιά, στον Βόλο,
Θεσσαλονίκη, Γιάννινα,
'τ' Αϊγιάννη' το κοκκινόχωμα...
ν' αναζυμώσουν,
τη νέκρα 'τς Ηγουμενίτσας'
για ν' ανδρώσουν, και βιά-βιά!
οι 'Βλάχοι' να πλουτίσουν!
Στον 'Ντούσκο-Νέα Σελεύκεια'
Βασίλειψε μαθές η γλώσσα
του εχθρού, κι ενώ η λάσπη
'πίνηγε' τους παραπεταμένους!
'Να, μια γη, ας τη φυτέψουν!'
Σπέρναν τον σπόρο στ' άγονα,
στην πέτρα, στο μολύβι, και βιά-βιά!
Και τι να κάνει ο πρόσφυγας
που ο πηλός καλύπτει το λιθάρι;

Να πλάσει ζήση α-πρόζυμη
ορίζει η εξουσία,
κι η νιότη, η στερημένη
το μαγιάτικο στεφάνι, βάϊ-βάϊ,
να τραγουδά το πέδεμα!
Ανασκουμπώθηκαν οι έρημοι,
βάλθηκαν να συμμασούν και
ν' αναστήσουν τη φαμίλια
πού 'χε σκορπιστεί σα σπόρος
στα βορεινά... στη Μακεδονία
στην Τούμπα, στην Καλαμαριά...
στο Νότο, στη Δύση στην Ανατολή
ω, γη Ελλήνων! σε πότισαν οι άθλοι των
ξεριζωμένων!
Κοιμήθηκαν σ' αντίσκηνα
σ' ερημωμένους στάβλους
του Άρνη το πάπλωμα αγκάλιασαν
την παγωνιά σαβάνωμα, και βάϊ, βάϊ!
Σκληρό τ' αδέρφι...

τη φτώχεια τη δική του στιλετίζει και το
κατατρεγμένο δίδυμο
αγνοεί κι αποκηρύττει!
Χωρίς νερό, χωρίς μπουκιά
χωρίς πνοή στα στήθια
μόνο μια αγιάτρευτη πληγή, βαθιά!
Όμοια με τ' άγρια θεριά
σ' απάνθρωπες γωνιές της ερημιάς
τάχτηκαν να πολεμήσουν
για στοιχειά, άλλον φονιά:
το κρύο, τους βοριάδες
τη μπόρα απ' τον νοτιά...
΄Παρείσακτοί κι ΄ανεπιθύμητοί τάχτηκαν
να παραδέρνουν
για να ζήσουν... να πεθάνουν!..
Στη Μητρόπολη έπιασε δεν έπιασε
η βούληση των λίγων:
΄να τους χαλάσει ο Κεμάλ
στα υμέτερα,
να μη αδικηθούν τα ημέτερα!

Άστε τους... ας πεθάνουν
στερημένοι τη μπουκιά...
Άστε τους μ' ολόγυμνα
τα ματωμένα νύχια
να σκάβουνε πηγάδια
κι από την πέτρα
να στραγγίξουν το νερό...
Παιδιά... δεν πρέπει να 'πιαστούν'
κι αν γεννηθούν
γρήγορα ν' αφανιστούν,
το γάλα στερημένα,
σε στήθια στραγγισμένα, βάϊ, βάϊ!
Άστε τους άντρες να παλεύουν
με τον χρόνο, τον φονιά
την πέτρα να τσακίζουν
-πού χέρια να τη σκώσουν;-
Να χτίζουν, να στεριώνουν
μ' άχυρα, με λάσπη, και βάϊ, βάϊ...'
Μα τόση πια απονιά;
'Πλάστη μου, πώς παράβλεψες
το έγκλημα ετούτο;'

Ω, Συ Ψυχή Ακριτική, κι Ερμη ακόμα
πάλεψες μ' όλα τ' άγρια θεριά!
Σήκωσες τ' ασήκωτα...
στέριωσες τ' αστέριωτα...
κι εμφύχωσες την πέτρινη τη γη...
Ένοχη σφράγισε η σιωπή
της Δύναμης την απάθεια...
κι εκείνη του Λαοκράτη...
'Δεν είχαν... τι να δώσουν;
Μικρασιάτες Έλληνες, και βάϊ, βάϊ!
Άγιοι μάρτυρες
μιας άγονης πολιτικής
κληροδοτήσατε κι αέναα πυρπολείτε
μνήμες
αγιάτρευτων πληγών
μυθιστοριών, π' άρρηκτα δένουν...
παππούδες με αγγόνια
διαιώνίζοντας αείποτε τα μνημόνια,
της ρευστότητας της ειρήνης!

Ήταν μοιραίο,
ο Πηλάδης ν' ακολουθεί
τον Ορέστη σιωπηλά
-μουρμουρίσανε.
Η άνομη σφαγή
είχε ερήμην καταδικάσει
τη μητέρα - βασίλισσα
την οργισμένη με τις Κασσάνδρες
μιας φαντασίας:
τον πόλεμο της Τροίας!
Είχε σφαλίσει την ταφόπετρα
της πληγής της αποβαίνοντας
δολοφόνος και νεκροθάφτης απίστου!..
Η θυγατέρα της...
-μόνη, η μια από τις δυο-
δε συμεριζόταν
την κατεύθυνση του εκδικητή
-κι ας ήταν αδερφή του-

Έστω κι αν ακόμη το υπαγόρευε
το καθήκον του, του γιου.
Άδικα προσπάθησε
να κρύψει τα αίτια
στη γύμνια της σιωπής
ο δράστης.
Ο Αγαμέμνων...
ήταν ο κύρης του!
Τι κι αν η Κλυταιμνήστρα
ήταν μάνα του;

Μα τον Άγιο Λόγο
φρίκη και μέγα ανόμημα...
είναι η εκδίκηση
ανάμεσα στα μέλη
της όποιας οικογένειας!

Η ψαλίδα της σιωπής

είχε κομματιάσει την αντίδραση.

Καλά βαστούσε αμπαρωμένος

ο πανικός που μουδιάζει.

Φούσκωνε όμως την ντροπή

-αντίδραση στον ηρωισμό

κάποιων.

Οι αμαρτίες πληρώνονται

ακόμα και τώρα

που κουβεντιάζουμε

και ποιος ξέρει

πού επιτέλους

θα καταλήξουν,

αν κι έχουν γνώση

οι μνημένοι.

Θύρες κλειστές

αυτιά σφαιριστά

χείλια βουβά

και δολοφόνων χέρια.

Would anyone care?

How long

you'll be isolated
locked up in silence!
I feel for your anger...
your disappointment...
and I wish you,
to find the strength
and free yourself
from this siege in silence.
I plead with you to allow
your inner strength prevail
and apply your magic
to free me
from the torture
I am subjected to
by your Maenads...

Διαπίστωσαν, πως η ζωή
άλλαξε κατεύθυνση:
περισσότερη σιωπή...
παραχάραξη, αδιαφάνεια
οργή, προδοσία, βία, φονικό...
ιδού, οι οδοί των οδών!...

Παράλληλα...
διαπιστώνεται
μία καθολική κουφάρα!
Τέτοια... που μήτε η προσφυγή
στα τελευταίας τεχνολογίας ακουστικά
είναι ευδόκιμη!..
Υπάρχει το υποθετικό αύριο...
ίσως αυτό προστρέξει
ως πανάκεια
του σημερινού προβλήματος!

I. Ενοχλημένη η γυναίκα

ύψωσε τα φρύδια.

Δεν είχε ώρα

για τα 'μικρά', τ' 'ασήμαντα'!

Τώρα που είχε επιβεβαιωθεί

το επίπεδό της,

όφειλε να το τιμήσει!

Ήταν άλλωστε

η μοναδική περιουσία της!

Μόνο που κανείς άλλος

δε συμεριζόταν την άποψή της

για αντίστοιχη

με τη δική της οφειλή

-προς το άτομό της!

Ακόμη και η σιωπή

την κύτταξε μ' αποδοκιμασία.

Έσβηνε στην επίδειξη

των κυβάλων!

Δεν ήταν διόλου ασκητική
η σιωπή της
κι ας φωνασκούσε η ίδια
περί ασπασμού της
του ασκητισμού!
Δεν διέφερε καθόλου
από 'άλλους... ομοίους της'
ως προς... την υπεροψία!

Τουλάχιστον... 'οι άλλοι'
δεν ισχυρίζονταν
ότι ήταν ασκητές!

II. Η ζωή την κύτταξε.

Δεν υπήρχε χρόνος
ν' αναδευτούν τα ύδατα.
Η παλυνωδιά της θα προκαλούσε
τσουνάμι ωδύνης,
κι όχι απλά... δίνης!
Η γυναίκα ύψωσε και πάλι
τα τόξα των φρυδιών της
με υπεροψία.
Η τρικυμία ήταν προτιμότερη
από τη δίνη της σιωπής.
Όσο για την ωδύνη...

Μα ποιος είπε
ότι ο πόνος
δεν προκαλεί ενίοτε
την υψίστη ηδονή;

III. Η διάθεσή σου της προσβολής

είναι ακούσια...

δέχτηκες πολλές στη ζωή σου...

είναι λοιπόν αδύνατον

να τινάξεις τον κονιορτό της

από τα μάτια της ψυχής...

Δύσκολα όμως και

να την παραβλέψει κανείς

καθότι είναι επαναληπτική

και η διάθεση της συγγνώμης

σε εξεις παρόμοιας υφής

έχει τα όριά της!..

Αν και η μέρα είναι νέα
η παγκόσμια συνείδηση αέναα συνεχίζει
τα παιχνίδια ντροπής.
Σαπιοκάραβα που βουλιάζουν
για να παραμείνουν
στα βρίθη της μνήμης τελικά
πλην όμως, η ικανότητα
της εφεύρεσης
έχει ξεπεράσει τα όρια αισιοδοξίας
περνώντας στο αντίθετό της.
Έτσι τα παιχνίδια της ντροπής
ανανεώνονται ανελλιπώς
και επικρατεί σιγή λακωνική,
εκεί που επειγόντως χρειάζεται
μια φοβερή πολεμική ιαχή
για το ξέπλυμά της!
(χωρίς αυτό να σημαίνει αντιστοιχία
εκείνης των εφευρετών της.
Είθε και να ήταν γόννοι των
Λακεδαιμονίων!)

Μου άρεσε το καπέλλο της...

Δεν επρόκειτο για αμφίεση
γιορτής στον Ιππόδρομο...
Άκουσε λίγο...
ήταν κόκκινο με φτερά μπλε
-είχε κι άσπρα!-
αίμα, θάλασσα, περιστέρια...
και μία σιωπή να την καλύπτει
για τα φαιδρά που χαρακτηρίζουν το
πέρασμά της στις στήλες της Γης,
που έπαψε να την υποβαστάζει
ο κουρασμένος Αϊάντας... γιατί...
έγιναν κι αυτές δικές της τελικά...
Ανήκουν στους ένδοξους
προγόνους της...
-δεν φαίνονται να είναι βαθιές
και τέλοσπάντων μοιάζουν
με μίμηση-
κι ενώ ο κόσμος τό 'χει τούμπανο!..

Κρυφό καμάρι λοιπόν

κι εμείς χάσκουμε
με το θράσος
της υποκριτικής σοβαρότητας
που βαρύγδουπη
κι αν φαίνεται,
είναι τόσο κούφια
όσο το νεροκολόκυθο
όταν στεγνώνει...
κι ας έχει και κάποιους
-στείρους συχνά-
σπόρους που... ξέρεις...
κροταλίζουν τόσο έντεχνα
όσο και η υποκριτικότητά μας!.

Να λοιπόν

που κι η σιωπή καίει!
Πετυχαίνει όμως
και σαν ατμός
βρίσκει διεξόδους,
παρακινεί agents
να την ψάξουν
να την αναλύσουν
να τη στολίσουν
και να υπογραμμίσουν
την ικανότητά της
να κραυγάζει
μέσα από τα άλαλα
scribbles της πένας!

Μην αφήνεις ευκαιρία

να δείξεις το τάλαντό σου...

Έτσι και τ' αποκρύψεις

κάποιοι θα τολμήσουν

να πουν

ότι είσαι ανίκανος, gutless,

ένας αξιοθρήνητος θνητός!

Άλλωστε το τάλαντο

είναι δώρο θείο...

Μαινάδες που κατατρέχουν

τον Λογισμό

και Δαίμονες που εγκαθίδρυνται στον

θρόνο του...

Η φύση υπαγορεύει

να κλειδώνεις τη γλώσσα σου

ν' ανοίγεις τ' αυτιά σου

και να καταγράφεις εκείνα

που άλλοι δεν τολμούν

και γιατί δεν ενδιαφέρονται
όσο πρέπει
ούτε θέλουν
να χαλάσουν τη ζαχαρένια τους!
Λέω λοιπόν
μην ξεχνάς να μετρήσεις
την απόσταση λαγού – χελώνας,
γιατί αν ο λαγός
μπορεί και τρέχει,
η χελώνα με το ρυθμικό
σημειωτόν της,
και την επιβαλλόμενη πορεία καλύπτει
και ταυτόχρονα πετυχαίνει
την καταγραφή συμβάντων
με αξιόλογη παρατηρητικότητα
και λεπτομέρεια.

Παρά το διαπραχθέν έγκλημα...

καλά βαστώ!

Ίσως και να προορίζομαι

για κάτι εξέχον τελικά.

Αν κι έγινε μπαλάκι

από εξάμηνο σε εξάμηνο

εναλλακτικές λύσεις υπάρχουν

και κάποτε που θα έχω απεμπολήσει

όλους τους δαίμονες,

θα ταχτοποιήσω

τον λογαριασμό μου

με τη Μοίρα μου,

που δεν εννοεί

να με διευκολύνει.

Ανέκαθεν η σιωπή κράτησε

το καλύτερο μερίδιο

στην ύπαρξή μου

κι ας μην παριστάνω

τον 'ασκητή' τελικά!..

Αν θέλεις να μιλήσουμε
οφείλεις να προσγειωθείς.
Έχεις αποχωρήσει
από τον οικείο κύκλο
γιατί κρίνεις
ότι υπαγορεύεται
από την κατεύθυνσή σου.
Καλή τύχη λοιπόν
αλλά να θυμάσαι
πως οι παλιές φίλιες
δεν είναι γραβάτες
για να αντικατασταθούν.
Είναι βλέπεις και η κάποια ηλικία.
Πώς να το κάνουμε αδερφέ;
Έστω κι αν λέμε
‘είμαστε νέοι στην καρδιά’
δεν μας επιτρέπει
την πολυτέλεια εκλογής
σε πολυσχεδή κύκλο
‘νέων κι ωραίων’ γνωριμιών!

Η επανάληψη αποκαλύπτει
την σταθερότητα
του συμπεράσματος:
ο λύκος αλλάζει τομάρι μόνο...
Αν ήταν χουντικά τα χούγια
που ήθελαν να διαγράψουν
από την χάρτα
το νησί της Αφροδίτης,
τι να πει κανείς για τα κοκκινότροπα της
σημερινής προεδρείας της;
Τα σχέδια των μεγάλων
της δύναμης
παίρνουν χρόνο
αλλά εφαρμόζονται με ακρίβεια
υπό το κόλπο της υιοθεσίας
της Αποκάλυψης...
το πλήθος παραμένει ανώριμο
ώστε οι προδοσίες
και οι πόλεμοι δικαιολογούνται

ως 'εν εξελίξει...' προφητείες
εκ του της Πάτμου σπηλαίου,
'hear, hear'!
Διάγραψε λοιπόν τις όποιες ανησυχίες για
το αίμα των αθώων!
Εκατομμύρια οι θανατοποινίτες στον
Πλανήτη μας...
'Τι κι αν απολείπουν μερικά;'
Άλλωστε είναι κοινή η αντίληψη:
ότι όσο περισσότερα
αραιώνουν τα σκόρδα...
τόσο το καλύτερο γι αυτά!
Και όταν είναι μεταλλαγμένα;
τότε να δεις!.. Αυτοκτονούν
καθώς δεν υπάρχει περίπτωση
να καρποφορήσει ο σπόρος τους!
Όλα, μα όλα, τα έχει προβλέψει
η Παντοδυναμία!
Αναγνωρισμένη θεότητα, τώρα πια!

Lakrymabunda Mater

You understand,
what does a MOTHER
who lost her child
in a warfare, feel?
Do you really believe
that her tears will ever dry up?
Certainly not, if her children
continue to perish
on the war altar
of the powerful!
The nations' incompetency
has repeatedly prevailed:
They are unable to stop
the war crimes!
The societies tormented
by monstrous pressures...
the capital... its powers...

well masqueraded.
Misleading theories such as
Human Rights, Equal opportunities
entlessly pumped upon us.
Nothing but degraded terms
of manipulation
that people have no time
to understand!
The war machine
bills us with corpses
of innocent.
Make no mistake.
There are no answers!
Hideous reasons are invented
as to create wars
to eliminate the 'human stock'.
They divide nations...
They tear their security up
Peace!
Who invented this word anyway?

Watch for the 'moneys'!

Watch for the 'chairs'!

'Oils... the oils have it'!..

11th of September...

A date to remember

as the 'Apocalypse'

in the Middle East,

Iraq... Palestine...

'Oils... the oils have it'!.. '

I'd say!

We keep our eyes open

our minds, awake.

It's impossible to isolate

and abort the evil

from our lives!

'As a mother,
I refuse to bare children
as sacrifices to wicked wars
that serve the interests
of the powerful
of the wild, jungle like,
society, we live in!

I have no means
to fight this conspiracy
against humanity.
This is the only way
to keep my eyes dry...
to keep the sun shining
to warm my childless life'.

Sydney 30 August 2008

‘Θεέ, και νά ‘μουν Παντογνώστης!’
‘Πάυσε επιτέλους
να παραλογείς!..
θ’ ακούσουν τις ευχές σου οι λάμιες
και θα σου κλέψουν τη φωνή!’

Τρεις ήταν οι συντρόφισσες
πού ‘τρεξαν αλαλιασμένες
προς το μέρος του
κουνώντας σπασμωδικά
τα άκρα τους...

‘Τι τρέχει επιτέλους;’
ρώτησε ο άνθρωπος
των Μεγάλων Ευχών
κι εκείνες έχοντας αναγνωρίσει
τη φωνή του,
χύμηξαν και τον κατασπάραξαν.

Ολόγυμνη, η στερημένη
από τον ήχο της, φωνή του
πλανιέται καταμεσής του δάσους,
ανάμεσα στα φύλλα τους γλυστρά
κλαίγεται, κλαίγοντας
την ερημιά της...
Αγαθό τε και αερικό πλέον
δεν προκαλεί αίσθηση
στη σιγή της,
ούτε σ' αυτή τη λατρεμένη ακοή.
Είχε προδοθεί
κι είχε παραδοθεί
στην ερημιά της σιωπής
από τον άνθρωπο
των Μεγάλων Ευχών!

‘Μπουκιά μεγάλη φάε
λόγο μεγάλο μην πεις!’
Αιώνια καιροφυλακτούν
κάποιες λάμιες!

Πέπλα είχε απλώσει η ομίχλη
στην υδάτινη επιφάνειά της.
Στα πλάγια, σκοτεινοί όγκοι
τα αιωνόβια δέντρα,
είχαν αποθηκεύσει την κραυγή
τρομαγμένου γρούλου.
Κρεμασμένη κι η νυχτερίδα
στο δέντρο του προδότη
κρατά ορθάνοιχτα
τα ματωμένα μάτια
και τις κραυγές της
-τρωκτικού-
θησαυρίζει η *Μνήμη*.
Ο άνθρωπος που κρέμεται
με τον μανδύα του ν' ανεμίζει
σε σκοτεινό μπαλκόνι
μηνύει στη νύχτα
την τρομερή του απόφαση.

Σε παρόμοια βουβαμάρα
είχε σφαλιστεί η ύπαρξή του
όταν η νυχτερίδα
κρεμασμένη στο δέντρο
του προδότη
μάταια είχε προσπαθήσει
να κλείσει τα καταραμένα ορθάνοιχτα
μάτια της
και να λυτρώσει την κραυγή της
απ' την ταφόπετρα.

Είναι μια λύση η αποφυγή αντιμετώπισης
των υφάλων
βουτώντας στο ακόρεστο χάος!

Δεν ήταν η σιγή της φωνής
που με ξύπνησε
ενοχλώντας με τη νέκρα της
τ' αυτιά μου,
η άλλη ήταν, της σιγής της!
Εξίσου βουβό το σκοτάδι
με κυττάζει κατάματα
πλημμυρίζοντας τα μέσα μου μαυρίλα...
Δεν έχω καν φωνή
για να διαμαρτυρηθώ.
Τι να πω άλλωστε;
Κυρίαρχες πλέον
η φωνή της σιγής
και η άλλη του σκότους,
με καθηλώνουν εγωϊστικά
στη δική μου...
Τρεις λοιπόν και όχι ένας,
οι δυνάστες της μοναξιάς μου!

Dicere!

Κι όμως, δεν χρειάζεται
να υψώσεις
τον τόνο της φωνής σου.
Προσπάθησε
να υιοθετήσεις αυτή τη στάση.
Αν και... κι η σιωπή ακόμη
μπορεί να προκαλέσει κώφωση,
έχει ένα σπουδαίο χαρακτηριστικό:
μπορείς επιτέλους
ν' ακούσεις
τη φωνή του Νου
και της Ψυχής
που αναδύονται μόνο
όταν σφαλίσεις
στόμα κι αυτιά.

Κυττούσε το βρέφος βουβή
με τα μάτια ορθάνοιχτα
αποκολλημένα λες
από τις βαθουλές κόγχες τους.
Ούτε ένα δάκρυ
ούτε μια φωνή!
Είχαν νεκρωθεί
τα κύτταρα της ζωής
και η αλήθεια,
σφήνα μπηγμένη
βαθιά στην ψυχή,
είχε κοκκαλώσει.
Ήθελε να ουρλιάξει
να χτυπηθεί στο δάπεδο
του Ασκληπείου
μα ένα χέρι άπονο
είχε χουφτιάσει
κι είχε στραγγαλίσει
τις φωνητικές της χορδές.

Την πρόλαβαν
τη στιγμή που σωριαζόταν...
Είχε κρατήσει τα χέρια
σφιχτά γαντζωμένα
στο αμαξάκι του βρέφους
που 'είχε σβήσει'.
Η πεταλούδα που ξεκούρνιασε
από το στήθος της
πέταξε με κατεύθυνση
τον ουρανό...
Μία μικρή πεταλούδα,
περίμενε, ακόμη πιο ψηλά,
τη συντροφιά της...
Αποζητούσε την πηγή της!
Τι γρήγορα ανταμώσανε
και τι χαρές που φτιάξανε!
Αντάμα και παντοτινά
στον έβδομο ουρανό
πετάξανε!..

Βουβός, κουφός ο χριστιανός
ετούτη των αυτιών του τη σιγή,
και τη μιλιά του τη νεκρή
τα έπλασε τραγούδι
τα έκανε ζωή.
Υμνούσε την αγάπη
τη φύση, τα παιδιά,
τα δέντρα, τα λουλούδια,
και τα όμορφα πουλιά...
Έπλαθε στίχους
για τον ήλιο, για το φως
τη ζεστασιά του
την ευλογία της βροχής
την μέλλουσα συντρόφισσά του...
Είχε τόσα να πει,
να δώσει,
να εισπράξει,
να νιώσει τον παλμό αγαπημένης
με τον δικό του να ταιριάζει...
δώρα να μοιραστεί μαζί της

και να χαρεί
το γέλιο που θ' ανθίσει.
Κι αλήθεια τίποτα άλλο
δεν πειράζει.

‘Ω, μα είν’ ο ‘ξένος’
που σαν άλαλο πουλί...
δεν κελαϊδεί
στίχους μονάχα πλάθει
και σε χαρτί απλώνει νότες
ανθρώπινες, ζεστές!’

Έχει διαβάσει
τα φτιασίδια του ‘εκείνη’
τις καταθέσεις της ψυχής του
τις ζεστές...
τον ‘ποιητή τον άγνωστο’
επιθυμεί να βρει
‘πού ‘χει πουλίσια τη φωνή’
‘πού ‘χε σαν ‘κείνη
αγκαλιάσει τη σιωπή.

Μόνη η γραφή...
αυτή που ξέρει να μιλά
χωρίς μιλιά, χωρίς φωνή'...
Μόνη αυτή,
κατέχει το πολύτιμο κλειδί.

*Στα μάτια τα βελούδινα των νέων
αισθήματα κι ανάγκες
γυμνώνονται... ανταμώνουν...
Τα μάτια τα βελούδινα
των δύο, φωτίζονται
στο φως το νοητό.
Τα λόγια τα ζεστά
χαριτωμένα απουσιάζουν...
Μιλούν τα χέρια της αφής,
τα χνώτα... που γίνονται ένα...
μιλά η μαγεία της σιωπής
που δένει δυο ανθρώπους
σπέρνοντας την αγάπη.*

Ίσταται ενώπιον της εξουσίας
του 'δικαίου'... αμίλητος.
Τον κυνηγούν από καιρό.
Λένε πως παρανόμισε
κι ας είπε την αλήθεια:
'ο κυβερνήτης είναι
Κλέφτης... ο μεγαλύτερος!'

'Ανήθικος συκοφαντία
κατά του κράτους!'
απεφάνθησαν σαν πάντα
'οι Φαρισαίοι'.
Ο νέος επιμένει στη σιωπή του...
'Μίλησε', ορίζουνε ξανά.
'Ό,τι είχα να πω, το είπα!'
δηλώνει υπερήφανος
και πάλι πίσω, στη σιωπή του!
Έξω βράζει ο τόπος...
Η διαμαρτυρία που υψώνεται:
'Οργή Θεού η φωνή λαού!'

κι ο δικαστής ρωτάει
κατακόκκινος
*‘Το συνάφι σου! Ακούς;
Επαναστάτες χωρίς αιτία!’*
Ο νέος σιωπά... ναι, σιωπά...
Πασχίζει ο συνήγορος
σκύβοντας στο αυτί του:
‘Δήλωσε ένοχος επιτέλους!’
ο νέος αγριεύει, ορθώνεται,
βροντοφωνεί:
*‘ο κυβερνήτης είναι
ο μεγαλύτερος κλέφτης της πολιτείας!’*
Θύρες ανοίγουν βίαια...
ορμούν οι επαναστάτες...
.....
‘Οργή λαού... φωνή θεού!..’

Ἡ σιωπή μου εἰς ἀπάντησή σου!

‘Σιγά! Αυτό εἶναι ὅλο;’

‘Ὁχι! ἔχω πολλά,

κι αφοῦ ἐπιμένεις

εύκολα γίνονται λιανά...

Γυρίζεις στους δρόμους

καὶ λες... λες... πολλά,

- δῆθεν διακριτικά -

ὁμως συκοφαντεῖς με,

ροκανίζεις τὴν υπόληψή μου,

χρωματίζεις τὴ σχέση μας

ανυπόληπτη’.

Σταματάει ἡ φωνή

κι ορμάει ἡ ἀντίδικος...

Τὰ δίκια τῆς τὴν πνίγουν:

‘Εἶσαι ἀδίκος, υποκριτής

εἶσαι ἕνας ἀπιστος, ἐκβιαστής!’

Λακωνικὴ ἡ ἀπάντησή του:

‘καιρός να ἐπιστρέψω

στὴν ἀγία σιωπή!’

Μου αρέσει η ησυχία...

λένε πως είμαι ακοινωνήτος
μισάνθρωπος, μαζωχιστής
πάσχω από αγοραφοβία...
‘Προτερήματα’ εύφημα
που τ’ απόκτησα
για την αφοσίωσή μου
στην γαλήνη μου...
Εντελώς παράξενο
που δεν βρέθηκε ένας
να ψάξει τα αίτια
για τα κατ’ ευφημισμόν’
προσόντα μου!
Αν γινόταν... θα διαπίστωναν
τι αγώνα και θυσίες αιτεί
ο μοναχισμός
και τυχερός αυτός που τον αντέχει!

Τι φλυαρία θεέ μου!

Δεν έχουν ασκηθεί
στην Άγια Σιγή
και στη συγκρότηση
του Νου...

Κι η γλώσσα που
αέναα λανθάνει
υπογραμμίζει...
το κενό...

Η γλώσσα...

-άλογη ως έχει-
πρόθυμα συνδράμει
την αποκάλυψη
της τραγικής αλήθειας!

Άλλο, μη μιλάς!

Αρκούν τα όσα είπες.

Γνώρισα την αλήθεια σου.

Φοβήθηκα

και δεν ντρέπομαι

να τ' ομολογήσω.

Επιτέλους, η ζωή μου

δεν εξαρτάται

από την πορεία σου.

Ούτε είμαι μηχανή

που με... λαδώνουν

για να κινούμαι.

Η ψυχή μου σ' απαρνιέται

πιστή στην ηρεμία

που λατρεύει...

΄Με τέτοιους φίλους...

τι να τους κάνεις τους εχθρούς;

ωρύεται.

Έλα καλή μου...

Μη με ξενιτεύεις!

Η ύπαρξή μου εξαρτάται
απ' τη δική σου!

Η παρουσία σου γέννησε
τον ποιητή που έγινα.

Μπορώ να ζήσω μακριά
απ' τον φωτοδότη μου;

Η απουσία σου

παγώνει τη ζωή

τ' άνθη του κήπου

φυλορροούν

τα πουλιά, τα παιδιά

σιωπούν...

Να ζήσω σ' ερημιά ορφάνειας;

Μα η σιγή είναι θάνατος.

Χτυπώ την πόρτα σου

για να μη διαβώ τη δική του.

Πάρε με, έρωτά μου, πάρε με!

**'Don't just stand there,
say something!
You look like a fish
in your silence.'**

'I wish I could be a fish...
I would swim away
from everything!'

'It's not that bad...is it?'

'When one loses
his job,
his love
his money
his shares...
and everyone looks at him
as if he were a germ...
it is better
if he'd disappeared!'

'I thought of you
as a brave man
able to handle disaster
control your feelings...
Smile; no doubt
better days are on their way!'

'By then...
I'd disappeared
from accumulative stress...

I'd rather go into hiding
in the forest
like Robinson Crusoe!

This will enable me
to examine the reasons
behind my misfortune
instead of listening
to meaningless
words of sympathy
from people
who deep-down believe
I am an idiot!

'I consider
you a friend...
Suppose, you'd try this...
I would still shout:
'Robinson Crusoe... Come back'
There is no place like home!
It's proven:
escape doesn't resolve
any problems!

Σσς!.. Η επωνυμία
έχει ιδιάζοντα ήχο!
Έχει άλλες ευθύνες!
Να προσέχεις!

‘Διάλεξα εκείνο
που μου ταίριαζε...
Κρατάω τα ζάρια
στην παλάμη μου σφιχτά.
Δε θέλω ο ήχος τους
να με προδώσει.
Δεν μου ταιριάζουν
κραυγαλέες δηλώσεις
μήτε κιτάπια ψεύτικα
για να φανώ άνθρωπος!’

Πώς να το κρύψεις
το γέλιο;
Είναι ευτυχία
-άσχετη η ποσότητα!
Τ' αντίθετό του...
είναι ίσως τυρανία
-την ακούς, δεν την ακούς-
φαίνεται μεσ' στα μάτια
στο ύφος,
στο σώμα ολόκληρο
που γέρνει
από το βάρος της.

Μαζί μου μη λογομαχείς.

Τι σαν δεν πέτυχες
τους στόχους σου;
Δεν σ' επισκέφτηκε η 'κυρία'
ετούτη τη φορά;
Έμαθες, δεν πειράζει.
Το αριστείο που απονέμει
η αποτυχία
αποκαλείται... εμπειρία!

Μην επιδεικνύεις
τη χαρά σου
για μια εφήμερη νίκη...
Πέρα από τη ζήλεια
παραμένει το αύριο
που θα πρέπει να το ταΐζεις
διαρκώς με νέες.
Το επίπεδο φίλε,
το επίπεδο...
Αυτό έχει σημασία!

Book Two
Βιβλίο Δεύτερο

2. Foreigners in Every Land!

2. Ξένοι Παντού!..

Στους απανταχού 'ξένους Έλληνες'!

Ξένοι παντού!..

Ο Δυσσέας μ' έπεισε
να τον ακολουθήσω
με την καλότροπη συμπεριφορά του,
το ζεστό χαμόγελό του,
με τα χέρια του...
μεγάλα, δυνατά, υπόσχονταν άφθαρτη
γενναιοδωρία.
Δεν μου άρσεσε ο ρόλος
της Πηνελόπης,
ξέρετε!

Μέσα από τ' όνειρο λοιπόν βρεθήκαμε
στης Κίρκης...
Αρχικά, νομίσαμε ότι επρόκειτο
για τη Γη των Λαιστρηγόνων
αν και οι αυτόχθονες,
δεν ήταν Γίγαντες...

Άλλοι ήταν εκείνοι πού'χαν βιάσει τον
τόπο τελικά...

Η Κίρκη είχε ανέκαθεν τη δύναμη να
μετατρέπει τους συντρόφους μας σε...
γνωρίζουμε τον μύθο
-σεβαστή η κληρονομιά μας-
κι έτσι δεν χρειάζεται να τον αναλύσουμε
με περιττολογίες
που δεν εξυπηρετούν!

Αληθινή η φήμη της καρποφορίας της
νήσου.
Ό...χι, δεν γεννούν νομίσματα α δέντρα!
Αλλά να, μπορεί ένας ν' αποκτήσει έστω
και λίγα, που όμως είναι πολλά
σε σύγκριση μ' εκείνα,
πίσω στο πατρικό του!

Αχ, τι κουραστικό ταξίδι!..
Έσπασε το γέλιο, ράγισε την καρδιά
Κατέσκαψε τις παρειές μας
-πρώτα τις είχε αυλακώσει, αστείρευτο το
δάκρυ.
Μαστόρεψε κακόγουστα τον κορμόμας και
μ' άσπρες πινελιές στα μαλλιά,
σημάδεψε τ' απαράδεκτα της νήσου.

‘Και τώρα τι θα κάνουμε Δυσσέα; Πού θα
πάμε;
Η Κίρκη μας ανέχεται στο νησί της...
Και η Γη των Πατέρων μας...’

‘Εγώ... Τι θέλεις να πω εγώ;
Ξένοι παντού!..’

I. Ξένος στην ομήγουρι

των άστρων
κάθησα στην άκρη
και παρακολούθησα
την επικοινωνία τους.

Όλα λαμπρά,
αληθινό χρυσάφι.
Περήφανα στη μαγική
σιωπή τους
ούτε και που με πρόσεξαν!
Μήτε μια ματιά...
Ψάχτηκα τελικά...
μην είχα γίνει αόρατος;

Ύκαι όμως κύριοι...
όχι σπάνια, η κορυφή
κατακτάται από
τους φαινομενικά
ασήμαντους.

Μην επαναπαύεστε
στις δάφνες σας λοιπόν!
Χαμογέλασα...
η ομήγουρις δεν ήταν απροσπέλαστη...
Υπήρχε τόπος
και για κείνους
με την αλάνθαστη
διορατικότητα.
Θάρρεψα.
Δεν ήθελα ν' αποδείξω
ότι κατείχα το ζητούμενο
ότι μπορούσα να σταθώ
ανάμεσα στ' αστέρια...
Είχα αντοχές ν' αντιπαλαίψω
για την αξιοποίηση
των χαρισμάτων μου
και για την αναγνώρισή τους.
Δεν ήμουν λοιπόν άσχετος
ούτε ολότελα ξένος!

II. Άκου λέει 'ξένος'!

Ξέρε το, είμαι περήφανος γι' αυτό.

Το σκαρί μου 'φασμένο
στόφα χρυσοϋφασμένη

βασιλική, πανώρια,
στέκει ολομόναχο

στην θέση του,

ως ύφανση... καταγωγής!

Διακρίνεται, είναι ιωνική...

Οι αδερφές μου είναι γνωστές:

η θρακιώτισσα κι η μακεδονική

η ηπειρώτικη και η θεσσαλική

η εφτανήσια, η αιγαϊϊτική, η κρητική

η πελοπονήσια κι η στερεοελλαδική.

Τον πολιτισμό μας;

τον κατέχουμε,

από τα γεννοφάσκια μας

κι αν μας κατονομάσεις

εθνικιστές

ούτε μας ενδιαφέρει...

Γνωρίζουμε τη θέση
ετούτης της αγάπης
και την κρατούμε ανόθευτη
από συμφέροντα... ίντριγκες.
Τα φρένα μας
κρατούν γερά τη μνήμη
και το συναίσθημά μας
-ξένο της παραλογίας-
είναι συνέπεια θυσίας αιώνων
για τη σωπηλή, τη φτερωτή
τη μαγική ελευθερία.
Αυτή μόνη, μετράει
γί αυτήν αγωνίζεται ο άνθρωπος
και η αξιοπρέπειά του...
Προίκα που δεν δορίζεται,
κερδίζεται μ' αγώνα και με αίμα
το μαρτυρά
η μαγική γλώσσα μου
η χαραγμένη απανταχού
στα άπειρα κειμήλια

παππούδων, προπαππούδων...
μάρτυρας των αξιών μου
του σήμερα,
παρόμοια όπως άλλοτε!
Κι ας μην την καταδέχονται
‘οι δήθεν προοδευτικοί!’
Νά’ μαι λοιπόν
δοσμένος στις πίστεις μου!
Ξένος λογίζεται ‘κείνος
που πασχίζει με δόλια μέσα
να κλέψει
την αλήθεια του άλλου
και δική του να την κάνει...
Μα όσο κι αν πασχίζει
τον Χότζα μας θυμίζει
που ξένη αγελάδα κυνηγά
ευελπιστώντας, δική του
να την κάνει τελικά...
Μα τέτοια ψέματα
δεν τα ξεπλένει ούτε αυτή
η τιμωρία της ντροπής!...

Ήπαιδί, λουλούδια ξένα...

ξέχασέ τα!

Άγριος ο κύρης τους
κι αφορμή γυρεύει
κάποιον να μακελλέψει'.

“Όλα είναι όμορφα...
μα εγώ... ένα μονάχα θέλω
‘κείνο το τριαντάφυλλο
που γέρνει στο παράθυρο
και μου χαμογελάει.
Σαν παίρνω την ανηφοριά
ζυγίζω τη ματιά του.
Μέσα τους λάμπει θείο φως
και μια ευχή διαβάζω...
Πώς να την αγνοήσω;
Με θέλει το καημένο!”

‘Τι κι αν σε θέλει.
Άλλος τη μοίρα του αφεντεύει
κι εχθρός λογάται ο θρασύς
που μάτι ρίχνει απάνω του’.

‘Δεν είμαι ξένος του εγώ
το βλέπω στη ματιά του
κι ούτε θ’ αφήσω τον καημό
να γίνει συμφορά του...
Θα βρω τον τρόπο της καρδιάς
που ξέρει μονοπάτια,
που ξέρει πόρτες να ανιά
και ρόδα να τριγύζει!’

First time

last night...

'o xenos'* appeared
in a dream.

He was so real!

'o xenos'

left us...

long ago

-a child I was!

Last night...

'o xenos'

paid me a visit

along with others

-family members-

migrants to the other end

of existence.

***xenos** (Greek adjective): a stranger, a migrant

What a gathering it was!
Such an honour!

Waking up
filled me sadness.
Melancholy took over
-once again an 'orphan'!
The beloved **xenoi**
returned
through Styx
to their own reality.
Their visit was
a lucky 'event',
a message of their existence,
their continuity
through metamorphosis
to another matter
in an unknown dimension...

Alexandra...

Child,

I wish great things
to come your way.

Health, solid mind, happiness
to accompany you
through out life.

Your radiant face,
your clever mouth,
your half completed words
your zest that refuses to cease
for a moment...
and a lot more...

are special presents of life
to us!

As if you pump magic power
from a mystic source
you scatter stars of happiness
to everybody's delight!

'Where are you pappou*?
Come pappou, jump!
Jump pappou, jump!
You call and you give
your grandfather so much joy...
a consolation
to life's misfortunes!

Alexandra,
clever, lovely, happy, adorable,
for ever!

Pappou (in Greek) = grandfather

Alexandra was a little over than two and a half
years, when this poem was written (Monday,
12th of January, 2009)

Οφείλουμε να τονίσουμε

ότι οι Δράκοι ξεπέρασαν
τα όρια της λογικής
αφού υιοθέτησαν
σώνει και καλά
το θέατρο του παραλόγου...
Επιχειρησιακά κόλπα
κατευθύνουν τα κέρδη
στο κεφάλαιο
και τη χασούρα στον κοσμάκη...
Προσπαθούν πάντα
να μας πείσουν
ότι μας ευογετούν...
πασχίζουν για το καλό μας...
'Τ' είχες Γιάννη τ' είχα πάντα!
Κι εμείς οι... Down Under
έχουμε εξελιχτεί
σε πειραματόζωα...

Μην το ψάχνετε...

Αντέχουμε στην πίεση
των εξουσιών της.

Είχε ακουστεί κάποτε
ότι στον αυστραλιανό λαό
θα δοκιμαστούν οι αντοχές
του ανθρώπου
και δεν είχε γίνει πιστευτό...
Έκτοτε πολλά άλλαξαν...
τώρα πια το ζούμε
και δεν αμφιβάλλουμε
πλέον γι' αυτό!
Είναι βέβαια και θέμα στομαχιού.
Στους Αντίποδες καταπίνουμε ακόμη και
τα δύσπεπτα...
Αν μπορούμε
ας κάνουμε κι αλλιώς!

Jacaranda...
of the ethereal blue...
Flirting the moon
inflicts pain
to the stars...
Can't you see
how pale are they?
Your dancing bells
brake their hearts.
They don't dare mention
their feelings towards you.
Little quivering flames
pinned on velvet
cannot understand
your discrimination.

Lady in blue...
Please
take away their misery.
Remember them
in your bell songs,
mention something sweet...
-their discreet brightness...
for instance-
make them happy...
even if it is a favour!

Ξένε μου... πορεύεσαι

επί γης, εν ειρήνη
και μαρτυράς αμέτρητα
τα αίσχη της ζωής...
Της πονηρής κατεύθυνσης
δείξε μας τα σημάδια.

Είναι αποδεδειγμένο
στους αιώνες,
δεν βαδίζουμε
των χρηστών την ατραπό.
Δεν περισσεύει τόσο δα καρδιά
να συμπονά τον τσακισμένο
στα στενά...
Δείγματα ανθρωπιάς
δεν μαρτυρούμε
κι αν είν' ελάχιστα... κι αυτά
να τ' απαλείψουμε, ποθούμε.
Πούθε πηγάζει αυτό
τ' ανόσιο θράσος μας;

Ω, κάποιοι κατέχουν
την 'εκ του πονηρού' γνώση!
Ως μειονότητα εωσφορικής πυγμής
στριμώνουν τον αγωνιστή
πέρα από την απόγνωση
κι ύστερα καμαρώνουν
τ' αποτέλεσμα.

Έχω πειστεί πως τα φαινόμενα
καθρεφτίζουν αλήθειες,
κι αποτελούν
ποσοστιαία μονάδα
της απόφιας φρόικης
που επιφυλάσσει
για τη μάζα, το μέλλον!..

Γυμνός, μόνος γεννήθηκα...

όπως όλοι –κι οι δίδυμοι ακόμη!-

κι ας είναι σ' ένα σάκκο

ή και σε δύο...

κι αυτοί μόνοι, όπως όλοι!-

Σαν όλους...

Ξένος, έρημος, μελλοθάνατος

παλεύω στα στενά...

Με δοκιμάζει ο πειρασμός

-συχνά χτυπά

την πόρτα μου-

σα νιώθω τον ξενιτεμό

στην ερημιά.

Πέρα απ' τη μοναξιά

και τη θεωρία της μιζέριας της

μια ντόμπρα περηφάνεια

με κράτησε ακέραιο.

Είν' οι γενιές που μέσα μου χαράξαν
πύρινα τα ίχνη τους,
κι ακατάβλητη την πεποίθηση
πως η μοναξιά μου
-πέρα απ' τον μύθο
της μιζέριας της-
βοήθησε στο ν' αντικρύσω
το χάος της αγνοίας μου,
και τα limitations
της ανθρώπινης υπόστασής μου.

Με προίκισαν ακόμα
μ' ανεκτικότητα κι υπομονή,
δύναμη και κουράγιο
ν' αποδεχτώ τα παράλογα
να μη βαρυκομώ με τον κανόνα:
μόνος αντίκρισα τη λάμψη
της ζωής
μόνος θα συναντήσω
το σκοτάδι...

Τραπέζι βρώμικο...

-το 'γραφείο'!-

και το χαλί, στο Deluxe suite

ξενοδοχείου 'πέντε αστέρων'...

φέρει λεκέδες!

Δεν μπορώ να κοιμηθώ...

Το κρεβάτι είναι στενό

τα σεντόνια είναι κοντά

τα μαξιλάρια στριμωχτά

κάλυμμα-παράσταση

στον τοίχο...

Σας λέω, είναι τραγικά!

Σφραγισμένο το παράθυρο.

Απουσιάζει τ' αγέρι του Θεού.

Το δωμάτιο πνίγεται...

Κλιματισμός -τεχνητός πνεύμονας-

ορίζει - καθορίζει

την 'άνεση' αναπνοής.

Σφραγισμένο το παράθυρο
για τη γαλήνη της επιχείρησης!
Μακριά από μας
παρόμοια προβλήματα!
Το Yarra River κυλάει υπόκωφα.
Τίποτα δεν μαρτυρά τη ροή του!
Και λάμπει... Πώς λάμπει! Ασημένιος –
γαλανός, σαν ουρανός!

Ω, Μελβούρνη!..
σε θησαυρίζω μέσα μου...
Το μυστήριο του παρελθόντος
πηλαλά την ατμόσφαιρα
και τις φυλές,
που πολύπληθες,
γυροφέρνουν στις δουλειές
και στις ώρες της ικανοποίησης
π' ακολουθούν τον μερίσιο κάματο...
όμοια σαν όλους, εκεί στο pub

-τρώνεται το καλαφάτισμα του βαρελιού
στην χιλιοστή του χρήση-
τείνουν να δώσουν κάτι
τείνουν να πάρουν πολλά
όπως όλοι, πριν... μετά...

Μελβούρνη...

Περνάω τα γεφύρια του Yarra
σκέφτομαι τη χάρη των μαύρων
έτσι λεπτοί, καλαμωτοί
να στέκονται στις άκρες τους
όμοια με πελαργούς στα λιγνά κοκκάλινα
πόδια τους...

Εβενος και έβενος... όλα έβενος...
ύλη δυνατή ανθεκτική
στο πέρασμα του χρόνου
στο πέρασμα του ίνογυ
στο πέρασμα του πειρασμού
αλκοόλ, ουσιών, εκμετάλλευσης.

Stolen generation!..

Ebony, ύλη μυστηριώδης
κρύβεται, χάνεται
στις σπηλιές, στο όνειρο
με τις λευκοκεντημένες
παλαμωτές πλευρές
από φτυσμένο άσπρο
να διακόπτεται από κοιλίδες
καμωμένες από χρώματα,
πηλού και κίτρινου
-όμοιου με 'ουράνιο'-
της γης ή τ' ουρανού
σαν το χρυσίζει ο ήλιος
μέσα από σκόρπια σύννεφα φωτιάς
που τα καλάρει η πνοή του Θεού
για την αποκάλυψη
της γήϊνης αλήθειας:
πολλοί και διαφορετικοί
κι όλοι σε μια αγκαλιά
σε μια γη, να προσπαθούμε

να κάνουμε τα δικά μας
τα δικά τους... τα κοινά...
Δύσκολη ζωή, δύσκολη η αποδοχή
και δυσκολότερη η συνέχεια
στο αύριο...

Δεν με πειράζει το δωμάτιο
το τραπέζι-γραφείο
το λεκιασμένο χαλί...
Μου αρέσουν οι γέφυρες
ανάμεσα στους κόσμους
ανάμεσα στις φυλές
που τις χωρίζουν τα ποτάμια
και οι θάλασσες...

Μελβούρνη, πώς μ' αρέσεις!..
Πώς με πονάς... είθε να μην
κατάφερνε ο Αρμαγεδδών
την πύρινη ρομφαία του
στη φύση, στον άνθρωπο, στα ζά!

Ακουσέ με...

Με ξενιτεύεις στην οργή
με την απαίτησή σου...
Ο αγώνας μου δεν ανήκει
στον στίβο των ουρανών...
Είναι επίγειος όσο εσύ κι εγώ...

Με ξενιτεύει στην οργή
ετούτη η άρνησή σου.
Ούτε κι αυτός ο Πέτρος
θα γινόταν αρνητής
αν πίστευε στο μεγαλείο
του Ανθρώπου!

Ναι...

Με ξενιτεύεις στην οργή
με την αδιαφορία σου.
Ξέρεις καλά γιατί αντιδρώ
ενώ δεν είμαι αντάρτης...

Ο δρόμος που ακολουθώ
δεν είναι ανθοστρωμένος
και οι αγώνες μου
διεξάγονται στη γη
όπου το μάτι του ισχυρού
με ψάχνει ακατάπαυστα
και τα φραγκέλια
που τη σάρκα μου ξεσκίζουν
τα φτιάχνουν οι ανάξιοι
που την αλήθεια τρέμουν
κι αυτήν να θάψουν
προσπαθούν.

Ειλικρινά...
Με εξορίζει στην οργή
ετούτη η άγνοιά σου!
Η αλήθεια υπάρχει,
βασλεύει
κι όταν ακόμη
ποδοπατηθεί.

Με έσπρωξες στην ξενιτιά
της άρνησης.
Μ' έπεισες τελικά:
κινείσαι με υπολογισμούς!
Αδιαφορείς για την 'άλλη άποψη'
κι ας χρησιμοποιείς τον έπαινο!
Με έπεισες...
το ψέμα είναι η ασπίδα σου
κι οφείλω να προστατευθώ
απ' την αλαζονεία σου.
Προσπάθησα να καταλάβω...
Σε άκουγα με προσοχή
κι όταν λαλούσες 'φάλτσα'!..
Έβαζες τόση σάλτσα!
Να σε κατανοήσω
προσπάθησα
την άγια την ταπεινωσύνη
επικαλέστηκα...
την άγια υπομονή
επιστρατεύτηκα
για να σε συγχωρήσω!

Αχ, παιδίμου!
Οι τίτλοι δε φτιάχνουν
τον άνθρωπο!
Ή είσαι ή δεν είσαι!
Τελικά πέτυχες στα δυσκολότερα:
αρνήθηκα κάθε επικοινωνία
μαζί σου!
Κι αν πιστεύεις ότι άλλα έλεγα
και άλλα εννοούσα
πόσο λυπάμαι αληθινά
που δε με κύτταξες βαθιά.
Η δίνη της εθελοτυφλίας σου
τα ισοπεδώνει όλα!
Ακόμη κι έτσι...
εύχομαι να σ' αγκαλιάσει η γαλήνη, να
δώσει να ωριμάσεις
να ψάξεις μέσα σου βαθιά
με νιόγεννο τ' ομμάτι!

Μέγας αριθμός υιών του ανθρώπου
σταυρώνονται ημερίσια...
Ξενιτεύονται ανεπίστρεπτα
στη δυστυχία
στην απόγνωση
στην περιθωριοποίηση...
Ο θάνατος αντικρύζεται
ως απολύτρωση.
Το αθέλητο μίσος
από την περιφρόνηση
και την απαξίωση
σκοτώνει... ξανασκοτώνει!
Σκεφτείτε το λιγάκι
πριν προδώσετε
τον υιό του ανθρώπου!
΄Πώς φοβάμαι παιδί μου!
Για σένα φοβάμαι αγόρι μου!
Το ξέρω αχ! δεν αντέχεις
τον σταυρό που λυγίζει
τους ευαίσθητους ώμους!'

*‘Ω γλυκύ μου Έαρ...
Γκυκύτατόν μου τέκνον...
Πώς έδν σου το κάλλος...’*

Α! εσείς, εκεί, έξω!
Όλοι όσοι τυφλοί όντες
θεωρείτε αποκλειστικότητα
το δικαίωμα του ‘δικάζειν’
και καταδικάζετε τους αθώους.
Εσείς που βάρβαροι όντες...
θεωρείτε δικαιοδοσία
τα προνόμιά σας
και αρνείστε τα αντίστοιχα
στους άλλους...Τι παρανοΐα!
Ουαί, ουαί!
Γραμματείς και Φαρισαίοι!
Σαν ξημερώσει η μέρα νια
Κι ας έχετε αρνηθεί
την αμαρτία σας ‘τρεις’
θ’απολογηθείτε στο Άψογο Φως!

Ευχή... Προσευχή... Ανάγκη!

*Ιησού, χρίστηκες Θεάνθρωπος
στη συνείδηση πολλών, στον αιώνα
για την αγάπη σου στον συνάνθρωπο
που ξεπερνά τα εθνικά όρια
το χρώμα του δέρματος
το σχήμα των ματιών...
που συγχωρνά τον άδικο,
συμπαραστέκεται τον ασθενούντα
'σώματι ή διανοία...'
τον παράνομο ή τον κινούμενο
εκ του πονηρού...
τον τιμωρό και τον τιμωρημένο...
τον γενναιόδωρο και τον εγωϊστή...
Να μπορούσαμε ν' ακολουθήσουμε
το παράδειγμά σου...
να μπορούσαμε να συγχωρήσουμε και να
συγχωρεθούμε...
να πετύχουμε τη συμφιλίωση
με τον εαυτό μας, με τους άλλους!*

Contents – Περιεχόμενα

Book One - Βιβλίο Πρώτο

1. *Naked Silence* - Γυμνή Σιωπή

<u>Τίτλοι</u>	<u>Σελ.</u>
Το λιγνό κορμί της Ανεμοΐα...	7
Η γυναίκα στα μαύρα	10
Ο φακός “τυφλώνει”...	11
Αφίχθησαν οι Έλληνες...	13
Ήταν μοιραίο,	18
Η ψαλίδα της σιωπής	20
How long	21
Διαπίστωσαν πως η ζωή	22
I. Ενοχλημένη η γυναίκα	23
II. Η ζωή την κύτταξε	25
III. Η διάθεσή σου της προσβολής	26
Αν και η μέρα είναι νέα	27
Μου άρεσε το καπέλλο της...	28

Κρυφό καμάρι λοιπόν	29
Να λοιπόν	30
Μην αφήνεις ευκαιρία	31
Παρά το διαπραχθέν έγκλημα...	33

<u>Τίτλοι</u>	<u>Σελ.</u>
---------------	-------------

Αν θέλεις να μιλήσουμε	34
Η επανάληψη αποκαλύπτει	35
Lakrymabunda Mater	37
‘Θεέ και νά ‘μουν Παντογνώστης!’	41
Πέπλα είχε απλώσει η ομίχλη	43
Δεν ήταν η σιγή της φωνής	45
Dicere!	46
Κυττούσε το βρέφος βουβή	47
Βουβός, κουφός ο χριστιανός	49
Ίσταται ενώπιον της εξουσίας	52
‘Η σιωπή μου εις απάντησή σου!’	54
Μου αρέσει η ησυχία...	55

Τι φλυαρία Θεέ μου!	56
Άλλο μη μιλάς!	57
Έλα καλή μου...	58
‘Don’t just stand there,	59
Σσςς!.. η επωνυμία	62
Πώς να το κρύψεις	63
Μη λογομαχείς μαζί μου	64
Μην επιδεικνύεις	65

Book Two - Βιβλίο Δεύτερο

2. *Foreigners in Every Land!..* - *Ξένοι Παντού!..*

<u>Τίτλοι</u>	<u>Σελ.</u>
Ξένοι παντού!..	71
I. Ξένος στην ομήγουρι	74
II. Άκου λέει ξένος!	76

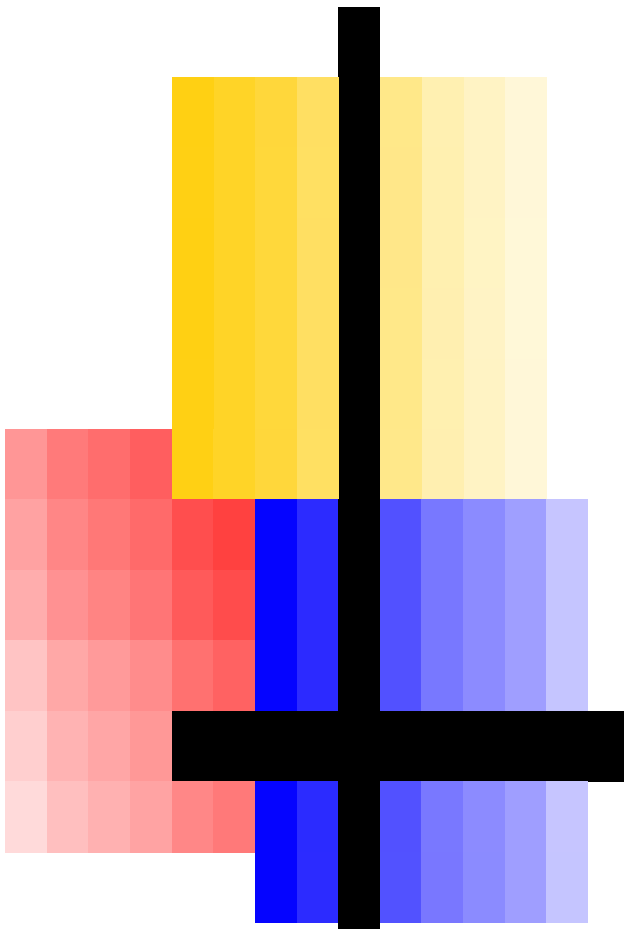

Ύπαιδί, λουλούδια Ξένα...	79
First time	81
Alexandra...	82
Οφείλουμε να τονίσουμε	85
Jacaranda...	87
Ξένε μου... πορεύεσαι	89
Γυμνός, μόνος γεννήθηκα...	91
Τραπέζι βρώμικο...	93
Άκουσέ με...	98
Μ' έσπρωξες στην Ξενιτιά	100
Μέγας αριθμός υιών του	102
Ευχή... Προσευχή... Ανάγκης	104

Η Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Έλλη (Elles) γεννήθηκε και μεγάλωσε στα Γιάννινα όπου και εκπαιδεύτηκε στις τρεις βαθμίδες εκπαίδευσης: στοιχειώδη, Γυμνασιακή και Πανεπιστημιακή. Ζει στο Σύδνεϋ όπου και απέχτησε δύο πτυχία στην Νεοελληνική Λογοτεχνία: το Β.Α (New England University) και το Μ.Α. στο Πανεπιστήμιο του Σύδνεϋ. Εκτός από τη συγγραφική της δραστηριότητα ασχολείται και με τη ζωγραφική, από τη δεκαετία του 1970.

Έχει εκδόσει τα ακόλουθα βιβλία: 2 έρευνες (Μακεδόνες, 1994-1995, *Η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα του Σύδνεϋ και της ΝΝΟ και το Παροικιακό Θέατρο*, 2001). 10 τόμους ποίησης στην Ελληνική: (*Λεπτομέρειες* (1998), *Μνήσθητί μου Κύριε* (2000), *Φύκια και Όστρακα* (2001), *Ρωγμές* (2002), *Μοίρα μου Αρμούρισα* (2005), *Ψίθυροι* (2008), *Οι σίχλοι του Άρτου*, 2008, *Naked Silence-Γυμνή Σιωπή 2008-2009* και 2 στην Αγγλική (*Penelope's Gaze*, 1999, *Quo Vadis?* 2008). 10 Θεατρικά: *Δώρα Αγάπης* 1998, *Διονυσιακά* 1998, *Η Θεία* 1998, *Η Αντιγόνη* (κ' δύο μονόπρακτα) *Θέατρο 2000*, *Αγγελική* (κ' δύο μονόπρακτα) 2006. 1 εικονογραφημένο παιδικό μυθιστόρημα (*Οι Πυγολαμπίδες*, 1998). 1 εικονογραφημένη συλλογή για παιδιά και μεγάλους, με ποίηση, θέατρο, ιστορίες και παραμύθια (*Αλκωνίδες*, 1999). 1 εικονογραφημένο παραμύθι (*A Pink Pumpkin?* 2006) στην Αγγλική. 2 μυθιστορήματα (*Η Αγάπη της Μαργαρίτας*, 2005 και *Η Στοιχειωμένη Λεωφόρος*, 2006)..1 τόμο με μία νουβέλα, μικρές ιστορίες και κάποια δοκίμια (...και ο Θεός έπλασε τον άντρα!..., 2006). 1 τόμο με ένα μυθιστόρημα και δύο νουβέλες (*Η Στοιχειωμένη Λεωφόρος*, 2006). 1 τόμο με τρεις Νουβέλες (*Ω... Αίλη!*.. 2008).

ISBN 978 0 9804894 2 2

